ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΜΙΑ ΤΥΧΕΡΗ ΓΡΗΑ

Ὁ Φρειδερίκος ὁ Μέγας περνῶντας κάποτε ἀπὸ τό Βρανδεβοῦργο εἶδε μιὰ κόρη ἐξαιρετικὰ ὡραία καὶ πανύψηλη. Ὅταν ἔμαθε ὅτι τὸ ὑπέροχο αὐτὸ πλάσμα ἦταν κόρη κάποιου φτωχοῦ παπουτσῆ, τῆς ἔδωσε ἕνα γράμμα γιὰ νὰ τὸ πάη στό Βερολίνο καὶ νὰ τὸ παραδώση στὸ συνταγματάρχη τοῦ βασιλικοῦ τάγματος τῶν ἐπιλέκτων. Μὲ τὸ γράμμα αὐτὸ διέτασσε τὸ συνταγματάρχη νὰ παντρέψη τὴν κομίστρια μὲ τὸν ψηλότερο καὶ ὡραιότερο ἄνδρα τοῦ συντάγματός του!

Ἡ κόρη, ἡ ὁποία δὲν εἶχε γνῶσιν τοῦ συγκινητικοῦ περιεχομένου τῆς ἐπιστολῆς, δὲν εἶχε δὲ καμμιὰ διάθεση νὰ ταξειδέψη στό Βερολίνο, τὴν ἔδωκε σὲ κάποια γρηᾶ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πάη ἐκεῖ γιὰ κάποια ὑπόθεσή της, παρακαλῶντας την νὰ τὴν δώση ἡ ἴδια στὰ χέρια τοῦ συνταγματάρχου. Ἡ γρηᾶ ἐξεπλήρωσε μ' ἀκρίβεια τὴν παραγγελία. Ὁ συνταγματάχης ἀφοῦ διάβασε τὴν ἐπιστολὴ καὶ κύτταξε τὴν «κομίστρια», ἔμεινε κατάπληκτος.

Ἡ διαταγὴ ὅμως ἦταν σαφὴς καὶ ὑπογραμμένη ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν αὐτοκράτορα καὶ σφραγισμένη. Ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῆ, χωρὶς ἀντίρρηση, ἡ ἀναβολὴ καί... ἐξετελέσθη. Ἡ «κομίστρια» γρηᾶ κατάπληκτη, μὰ ὄχι καὶ δυσαρεστημένη, πάντρεύονταν σὲ λίγο τὸν ψηλότερο καὶ ὡραιότερο ἄνδρα τοῦ τάγματος τῶν ἐπιλέκτων, σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ αὐτοκράτορος.

Ὅταν μετὰ λίγες ἡμέρες ὁ Φρειδερίκος ὁ Μέγας γύρισε στὸ Βερολίνο, ζήτησε νὰ τοῦ παρουσιάσουν τοὺς νειόπαντρους γιὰ νὰ τοὺς συγχαρῆ. Βλέποντας ἄξαφνα τὴ γρηᾶ πλάγι στὸ ὡραιότερο παλληκάρι τῆς φρουρᾶς, ἔμεινε κατάπληκτος!

Κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ τὴ ρώτησε πῶς τόλμησε νὰ διαπράξη μιὰ τέτοια ἀπάτη. Ἡ φτωχὴ νεόνυμφος ἀπάντησε ὅτι δὲν εἶχε διαπράξει καμμιὰ ἀπάτη, συγχόνως δὲ εὐχαρίστησε τὸν αὐτοκράτορα ποὺ ἐφρόντισε νὰ τῆς...προμηθεύση ἕναν τόσο ὡραῖο σύζυγο.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ... ΨΑΡΙΑ!...

Στὴ λιμνοθάλασσα τῆς Ἀφρικῆς Ζάμπρα, ζῆ ἕνα εἶδος περιεργοτάτων ὄντων, τὰ ὁποῖα εἶνε ἐντελῶς ὅμοια μὲ τὸν ἄνθρωπο. Τὸ μόνο ποὺ τοὺς ξεχωρίζει ἀπ' αὐτὸν εἶνε ὅτι δὲν μποροῦν νὰ μιλήσουν, οὔτε νὰ ἐκβάλλουν μιὰ οἰαδήποτε, ἔστω καὶ ἀσυναρμολόγητη κραυγή. Εἶνε βουβοὶ ὅπως τὰ ψάρια, μὲ τὰ ὁποῖα συζοῦν στὸ νερό.

Κάποτε μερικοὶ περιηγηταὶ ποὺ εἶχαν πλανηθῆ κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα, κατώρθωσαν, μετὰ πολλὰ βάσανα, ν' ἁλιεύσουν ἕναν τέτοιο θαλάσσιο ἄνθρωπο. Παρ' ὅλες τὶς περιποιήσεις τους ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ ζήση στὴν ξηρὰ περισσότερο ἀπὸ εἰκοσιτέσσερες ὧρες.

Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι οἱ ἀλλόκοτοι αὐτοὶ ἄνθρωποιχθῦες δὲν εἶνε ἐφωδιασμένοι μὲ πτερύγια, ὅπως τὰ ψάρια καὶ κολυμποῦν ὅπως κι' ἐμεῖς μὲ τὰ χέρια τους καὶ μὲ τὰ πόδια τους, τὰ ὁποῖα εἶνε ὠπλισμένα μὲ μακρύτατα νύχια.

Περὶ θαλασσίων ἀνθρώπων ὁμιλοῦν καὶ μερικοὶ Ἀραβικοὶ μῦθοι, οἱ ὁποῖοι ὅπως ἀποδεικνύεται δὲν εἶνε πλάσματα τῆς δυνατῆς Ἀραβικῆς φαντασίας.

δύο ἐτῶν, γιὰ λόγους ἐρωτικῆς ἀντιζηλίας.

Ὁ Φίλιππος Β' πέθανε στὸ Ἐσκοριάλ, στὰ πλούσια ἀνάκτορά του, ἀπὸ μελαγχολία καὶ μαρασμό.

Μὲ τὸ θάνατο αὐτοῦ, ἄρχισε καὶ ἡ παρακμὴ τῆς Ἱσπανίας ἡ ὁποία εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε λαμπρὲς μέρες δόξης. Καὶ ἕνας ἀπ' τοὺς κυριωτέρους συντελεστὰς τῆς καταπτώσεως τῆς Ἱσπανίας, ὑπῆρξε καὶ ὁ Φίλιππος, ὁ ὁποῖος ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐξήντλησε ὅλους τοὺς χρηματικοὺς πόρους του σὲ ἄσκοπες σπατάλες, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐβύθισε τὸ λαό του σὲ ἀπελπισία καὶ ἀδιαφορία, μὲ τὰ βασανιστήρια ποὺ τοῦ ἐπέβαλε...

ΤΑ ΑΙΣΧΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΣΑΡΚΟΣ

Οἱ μαῦροι τῆς Ἀφρικῆς ποὺ ἐπωλοῦντο σὰν ζῶα στοὺς Ἀμεριχανούς. Πῶς ἀπηγχονίζοντο κατὰ χιλιάδας γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στήν... Ἀφρική. Ἡ πονηρίες τῶν ἐργοστασιαρχῶν γιὰ νὰ τοὺς συγκρατοῦν στὴ ζωή. Ἡ ψυχὲς ποὺ κλέβουν τὰ σώματά τους καὶ τὰ μεταφέρουν... ἐναερίως στὴν Ἀφρική. Τὰ κομένα κεφάλια. «Ἐλᾶτε νὰ κρεμαστοῦμε!...» κ. τ. λ.

Λίγο πολὺ θὰ σᾶς εἶνε βέβαια γνωστὰ τὰ περὶ τοῦ ἀπανθρώπου ἐμπορίου τῶν μαύρων τῆς Ἀφρικῆς, τοῦ ἐμπορίου αὐτοῦ ποὺ ἀποτελοῦσε ἄλλοτε στίγμα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Μεγάλη πυρίως ἐξαγωγὴ «μαύρης σαρκὸς» γινόταν τότε στὴν Ἀμεριχή, ὅπου χρησιμοποιοῦσαν τοὺς μαύρους στὶς βαρύτερες ἐργασίες τῶν ἐργοστασίων τῆς ζαχαροποιΐας, καὶ ὅπου τοὺς μετεχειρίζοντο χειρότερα καὶ ἀπὸ κτήνη. Πολλὲς φορὲς μάλιστα τοὺς ἔδερναν μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε νὰ πεθαίνουν!...

Οἱ μαῦροι γιὰ νὰ γλυτώνουν ἀπὸ τὰ φρικτὰ μαρτύρια, στὰ ὁποῖα τοὺς ὑπέβαλαν οἱ...«πολιτισμένοι» αὐθέντεί των, ἀλλὰ καὶ διότι πυρίως ἐπίστευαν φανατικὰ στὴ μετεμψύχωσι καὶ στὴν ἐπάνοδό τους μετὰ θάνατο στὴν ἀγαπημένη τους πατρίδα, τὴν Ἀφρική, αὐτοκτονοῦσαν ὁμαδικά. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχαν κανένα ἄλλο μέσον γιὰ νὰ τερματίσουν τὴ ζωή τους καὶ...νὰ ξαναγυρίσουν στὴν Ἀφρική, διότι οἱ κύριοί τους πρόσεχαν ὥστε νὰ μὴν τοὺς ἀφήνουν οὔτε σουγιὰ στὸ χέρι τους, ἀπηγχονίζοντο κρεμούμενοι ἀπὸ τοὺς κλάνους δέντρων. Σκοινιὰ μποροῦσαν νἄχουν γιατὶ ἦταν ἀπαραίτητα στὴ δουλειά τους....

Ἕνας Ἐγγλέζος ἐργοστασιάρχης ὁ ὁποῖος εἶχε ἐγκατασταθῆ στὴν Ἀμεριχή, καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε πολλοὺς μαύρους δούλους στὸ ἐργοστάσιό του, μόλις ἔμαθε πῶς οἱ δοῦλοι του, πεντακόσιοι τὸν ἀριθμόν, ἀπεφάσισαν νὰ...ἐπιστρέψουν στὴν Ἀφρική διὰ τῆς μεθόδου τῆς ἀγχόνης, ἐμηχανεύτηκε τὸ ἑξῆς πονηρὸν μέσον γιὰ νὰ προλάβη τὸ κακό:

Πληροφορηθεὶς ἀπὸ τοὺς ἐπιστάτες του τὴν ἡμέρα καὶ τὴ θέση, ὅπου θ' ἀπαγχονίζονταν οἱ μαῦροι, ξεμίνησε πρωί—πρωί, βαστῶντας ἕνα σκοινὶ στὰ χέρια του κ' ἔφτασε πρῶτος στὸ μέρος αὐτό.

Σὲ λίγο, ὅταν ἔφτασαν καὶ οἱ μαῦροι, ὁ πονηρὸς Ἐγγλέζος τοὺς ἐπάλεσε ὁλόγυρά του καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἔμαθα ὅτι ἀποφασίσατε νὰ ἐπιστρέψετε στὴν πατρίδα σας τὴν Ἀφρική. Ἐπειδὴ ἔτσι θὰ ἔμενα χωρὶς ἐργάτες καὶ ἡ ἐπιχείρησί μου θὰ κατεστρέφοταν, ἀποφάσισα νὰ σᾶς ἀπολυθήσω κ' ἐγώ. Ἰδοὺ καὶ τὸ σκοινί μου, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ κρεμαστῶ. Θὰ πάρω μαζύ μου καὶ τὶς μηχανὲς γιὰ νὰ τὶς ἐγκαταστήσουμε ἐκεῖ κάτω. Σὲ λίγο θὰ τὶς φέρουν καὶ θὰ τὶς ἀπαγχονίσουν κι' αὐτές κ' ἔτσι θὰ μᾶς ἀπολυθήσουν στὴν Ἀφρική. Στὴν ἀρχὴ ὅμως, ἐπειδὴ δὲ θὰ εἶμαι σίγουρος γιὰ τὴν προκοπὴ τῆς ἐπιχειρήσεώς μου σὲ μιὰ χώρα ξένη γιὰ μένα, θὰ σᾶς δίνω ἕνα κομμάτι ψωμὶ γιὰ τρεῖς ἡμέρες καὶ θὰ σᾶς ὑποχρεώσω νὰ δουλεύετε καὶ τὴν Κυριακὴ ἀπόμα, ποὺ ἐδῶ δὲν ἐδουλεύατε. Ἐμπρὸς λοιπόν, ἂς μὴ χάνουμε καιρό, ἂς πηγαίνουμε...

Καὶ λέγοντας αὐτά, ὁ πονηρὸς Ἐγγλέζος, ἔρριξε τὸ σκοινί του στὸν πλάνο ἑνὸς δέντρου, ἔκανε θηλειά, πέρασε μέσα τὸ λαιμό του καὶ ἦταν ἕτοιμος ν' ἀπαγχονισθῆ δῆθεν.

Οἱ μαῦροι βλέποντας πῶς δὲ θὰ γλύτωναν ἀπὸ τὸν τύραννό τους, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τοὺς ἀπολυθήση στὴν Ἀφρική καὶ μάλιστα νὰ τοὺς τυραννῆ χειρότερα ἐκεῖ κάτου, ἔτρεξαν νὰ τὸν συγκρατήσουν, ἀναβάλλοντες γιὰ αὐθεντότερη περίσταση τήν... ἐπάνοδό τους στὴν πατρίδα τους.

— Ὄχι, ὄχι! Μὴ φεύγετε τοῦ φάναζαν καὶ τὸν τραβοῦσαν.

Ὁ ἐξυπνότατος ἐργοστασιάρχης προσεποιεῖτο ὅτι ἐπέμενε καὶ οἱ μαῦροι ἐκοπίασαν πολὺ γιὰ νὰ τὸν μεταπείσουν.

Ἕνας ἄλλος ἐργοστασιάρχης πάλιν, τοῦ ὁποίου οἱ μαῦροι δοῦλοι ἀποδημοῦσαν ἐπίσης σαρηδὸν γιὰ τὴν Ἀφρική, ἀπαγχονιζόμενοι, κατέφυγε σὲ ἄλλο στρατήγημα: Οἱ μαῦροι ἐπίστευαν ὅτι ἡ ψυχὲς τῶν ἀπαγχονιζομένων πήγαιναν τὴ νύχα κ' ἔπερναν τὸ σῶμα τους καὶ τὸ πήγαιναν κι' αὐτό... ἐναερίως στὴν Ἀφρική. Ὁ ἐργοστασιάρχης, ποὺ ἤξερε τὴν πρόληψή τους αὐτή, ἔκαμε τὸ ἑξῆς: Ἔκοψε τὰ κεφάλια μερικῶν ἀπαγχονισθέντων καὶ τὰ κλείδωσε σ' ἕνα σιδερένιο κιβώτιο.

Ὕστερα κάλεσε τοὺς ἄλλους, τοὺς ἔδειξε τὰ κομμένα κεφάλια τῶν ἀπαγχονισθέντων συμπατριωτῶν τους καὶ τοὺς εἶπε:

— Ὁρίστε, αὐτοὶ πῆγαν στὴν Ἀφρική, μὰ χωρὶς κεφάλια.

— Ναί, τοῦ ἀπάντησαν οἱ μαῦροι, ἀλλὰ ἡ ψυχές τους θὰ ρθοῦν νὰ πάρουν τὰ κεφάλια, ὅπου καὶ ἂν τὰ κλειδώσετε.

Μετὰ κάμποσες ἡμέρες ὁ ἐργοστασιάρχης ἐκάλεσε πάλι τοὺς ἐπιζῶντες μαύρους του καὶ τοὺς ἔδειξε τὰ κεφάλια τῶν ἀπαγχονισθέντων ποὺ σάπιζαν καὶ βρωμοῦσαν ἀκόμα μέσα στὸ κιβώτιο. Τότε ἐκεῖνοι πίστευαν πῶς ὁ αὐθέντης των εἶχε μυστηριώδη καὶ ὑπερφυσικὴ δύναμη νὰ ἐμποδίζη τὶς ψυχὲς ἀπὸ τοῦ νὰ πέρνουν καὶ τὰ κεφάλια τῶν αὐτοκτονούντων μαζύ τους καὶ ἀποφάσισαν νὰ μὴν ἀπαγχονίζωνται πλέον. Τί νἄκαναν, σκέφτηκαν, στὴν Ἀφρική, χωρὶς κεφάλι καὶ συνεπῶς χωρὶς μάτια; Πῶς θἄβλεπαν τ' ἀγαπημένα τους χώματα, τὴ γλυκειά τους πατρίδα!...

Αὐτὰ συνέβαιναν στὴν Ἀμεριχή, τὴν ἐποχὴ τοῦ ἀπαισίου ἐμπορίου τῶν μαύρων, ἡ κατάργησις τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ μεγάλα ἔργα προόδου καὶ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος.